

[Melchior]

ånd, nemlig adskillelsen af den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, som jo er direkte grundlovsfæstet, efter min opfattelse er i klar strid med denne ånd, at vi i dag i en lov skal fastsætte, at en minister har ret til at ændre i en lovtekst.

Jeg er i besiddelse af et citat fra en forhandling i folketinget i samlingen 1897-98, hvor en folketingsmand sagde, at det rigtige princip må være, at en lov kun kan ændres ved en anden lov. Det, at det er længe siden, hindrer ikke, at det stadig væk er rigtigt. Der er såmænd ting, som har været kendt i årtusinder, og stadig væk gælder som sandheder og som absolutte krav til menneskene.

Jeg må derfor sige, at selv om vi har vigtigere ting på dagsordenen i dag - vi skal tale om terrorisme og om dødsstraf - synes jeg, efter devisen at det vigtigste altid er det, du laver lige nu, at denne sag har krav på tingets og befolkningens opmærksomhed. Det er en farlig ting, en meget sjældent sket ting, det er vist årtier siden, at noget lignende er forekommet, og selv om det i denne lovs sammenhæng ikke er helt afgørende, vil det være afgørende for præcedens. Nu skal der efter dansk sædvane tre gange til, for at noget kan vinde hævde, men så sent som i går under en behandling her vedrørende et aktstykke, der blev foreslået trukket tilbage fra finansudvalget, kunne en minister dog henvise til ét eneste fortilfælde, hvor man havde gjort noget lignende, og flere rutinerede folketingsmedlemmer gav ministeren ret i, at ét fortilfælde af en fremgangsmåde var nok til, at man kunne gøre det en anden gang.

Det er noget lignende, jeg frygter vil ske her, at nu giver vi en minister uindskrænket ret til at ændre lovteksten i en paragraf, skønt det er meget nemt, når nødvendigheden af at foretage en ændring måtte foreligge, at gennemføre den ad lovgivningens vej. Det andet er et skråplan at komme ind på.

Vi ser også med glæde, og det vil jeg da gerne sige tak for, at et par partier har bevæget sig fra anden behandling og nu til tredje behandling. Jeg er overbevist om, at langt inde i hjerterne og i hjernerne på ret mange andre medlemmer er der en lyst til at tilslutte sig denne ændring, men man er muligvis bange for at tabe ansigt. Det synes jeg sagen er for vigtig til. Man skulle overvinde denne frygt og vise sig selv og befolkningen, at ministre ikke skal kunne ændre en lovtekst, og

så er det ikke afgørende, hvor vigtig den pågældende sag er. Der ligger ikke i dette nogen som helst beskyldning for eller mistanke om, at nuværende ministre eller regeringen vil foretage misbrug, men det er og bliver et skråplan, og ingen ved bedre end den socialdemokratiske gruppeformand her i tinget at varetage og hævde tingets uafhængighed, retligheder og værdighed, men jeg føler, at tinget denne gang undtagelsesvis trædes under fode.

Må jeg sluttelig gøre opmærksom på, at vort nye samarbejde i Europa, som formodentlig og givetvis og heldigvis vil fortsætte langt ud i fremtiden, så langt vi kan overskue, er en yderligere medvirkende årsag til, at folketinget skulle være mere påpasseligt, for henvisningen i bemærkningerne til stk. 3 i § 135 går jo netop på, at der kan komme internationale ændringer i definitionerne, som skulle give ministeren ret til at ændre i denne lovparagraf. Dette vil kunne tænkes at ske på en lang række praktiske lovgivningsområder, og Europarettet vil på denne måde kunne få indpas i dansk lovgivning, uden at de pågældende spørgsmål har været forelagt; der vil altså administrativt kunne foretages ændringer i en lovtekst. Jeg protesterer kraftigt imod det, og jeg advarer imod det. Jeg har ikke meget håb om, at nogen ved afstemningen om et øjeblik skal have besindet sig, men der vil være mulighed for at gøre det senere, og jeg bebuder, at mit parti vil give tinget lejlighed til i en kommende samling at gøre den fejl god, som nu eventuelt bliver begået om et øjeblik.

Jens Møller (KrF):

Nu står hr. Melchior heroppe og fortæller os, at der her skulle være tale om at give ministeren lejlighed til at ændre i selve lovteksten. Vi har fra anden side fået det forklaret på den måde, at det, der kan ske, er, at ministeren kan fortolke visse begreber i teksten. Det ville være rart at vide, hvilken af de to ting der er det rigtige, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvordan han fortolker det, der skal ske, for det må jo være det, der er det afgørende.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg skal ikke i øvrigt blande mig i diskussionen om ændringsforslaget, det er ikke min